

در گفت‌وگو با «ایران» بررسی شد؛

سوله‌های بحران، نیازمند شارژ مجدد

مهسا قوی قلب

خبرنگر

پس از هر بحرانی است، از سوی دیگر تنها ایجاد و ساخت متعدد سوله‌ها کمک به حل بحران‌ها نمی‌کند، بلکه شارژ سوله‌ها در بازه‌های زمانی مشخص به مراتب مهم‌تر از ایجاد یک فضای خالی و بی‌مصرف است. هم‌اکنون تعداد سوله‌های انبار در کل کشور ۵۷۰ واحد است که از این زمین‌لرزه رودبار در سال ۱۳۶۹، زلزله بم در سال ۱۳۸۲، زلزله کرمانشاه در سال ۱۳۹۷، وقوع سیل در سال ۱۳۹۶ در آذربایجان شرقی و غربی، وقوع سیل در سال ۱۳۹۸ در استان گلستان و چندین استان دیگر از جمله حوادث مرگبار و ویرانگری بود که در سال‌های گذشته در کشور رخ داد، حالا هم که چند روزی است،

وقوع سیل، بسیاری از هموطنانمان را در شهرهای جنوبی کشور درگیر کرده و سازمان‌های امدادی با تمام قوا از همان روزهای آغازین در حال امدادرسانی به گرفتارشدگان حادثهٔ سیل در استان‌های سیستان و بلوچستان، فارس، کرمان و همچنین هرمزگان هستند. علاوه بر سیل، تجربه زلزله‌های ویرانگر نیز هر از چند سالی شمار زیادی از مردم کشورمان را عزادار از دست دادن عزیزان کرده، تعداد زیادی را بی خانمان نموده و آسیب‌های زیادی به بخش‌های زیرساختی شهرها و روستاهای اقصی نقاط کشور وارد می‌کند. یکی از اصلی‌ترین ذخایر گرانبها در هر منطقه و هر استانی که از ساعات اولیه وقوع حادثهٔ تاپایان بحران می‌تواند در کوه‌های آسیب‌های وارده تا اندازه قابل توجهی مؤثر و کارآمد باشد، سوله‌های امداد و نجات هستند، این سوله‌ها که شامل تجهیزات امدادی و اقلام غذایی و بهداشتی هستند، براساس نیاز هر منطقه در سراسر کشور باید وجود داشته باشند، وجود سرپناه امن و برخوردارِی از خدمات بهداشتی و تغذیه‌ای از جمله نیازهای اولیه افراد

شاخص‌های مورد نظر، هنوز تا حد مطلوب فاصله زیادی داریم.

ولی‌پور، در ادامه به سیل اخیری که استان‌های جنوبی کشور را بشدت درگیر کرد، اشاره کرد و افزود: در فاصله هفته گذشته تا الان استان‌های فارس، کرمان و هرمزگان، متأثر از حادثه سیل شدند، خوشبختانه با توجه به موجودی سوله‌های هر استان همچنین امدادرسانی از مناطق معین تاکنون اقلام مورد نیاز مردم هر منطقه پیش‌بینی می‌شود.

به گفته او، پس از زلزله کرمانشاه در سال ۱۳۹۶ و دو سال بعد از آن سبلی که ۲۵ استان کشور را درگیر کرد، سال گذشته و امسال باز هم سیل را تجربه کردیم، با توجه به سرعت حوادثی که کشور با آنها درگیر بود متأسفانه نتوانستیم سوله‌های امدادی را مجدد شارژ کنیم، البته با توجه به شدت حجم حوادثی که به وقوع پیوسته، کمک‌های دولتی هم اختصاص پیدا کرده اما بر اساس

دنیا و از آنجایی که کشور ما کشوری حادثه‌خیز است، پیش‌بینی می‌شود که در سال‌های آینده هم حوادث طبیعی در نقاط مختلف کشور، پیش از پیش وجود داشته باشد، پس افزایش سطح آمادگی‌ها، برای پیشگیری از خسارت‌های ناشی از حوادث طبیعی، امری اجتناب‌ناپذیر است. علاوه بر اقلام زیستی و غذایی، همچنین امدادرسانی از مناطق محروم نیز بر اساس حجم حوادث و سوانحی است که در طول سال برای هر منطقه پیش‌بینی می‌شود.

به گفته او، پس از زلزله کرمانشاه در سال ۱۳۹۶ و دو سال بعد از آن سبلی که ۲۵ استان کشور را درگیر کرد، سال گذشته و امسال باز هم سیل را تجربه کردیم، با توجه به سرعت حوادثی که کشور با آنها درگیر بود متأسفانه نتوانستیم سوله‌های امدادی را مجدد شارژ کنیم، البته با توجه به شدت حجم حوادثی که به وقوع پیوسته، کمک‌های دولتی هم اختصاص پیدا کرده اما بر اساس

به اعتقاد رئیس سازمان امداد و نجات جمعیت هلال احمر، با توجه به تغییرات آب و هوایی در سطح

بررسی وضعیت عدم مقبولیت پژوهش در مدرسه و دانشگاه

کنکور نفس پژوهش را تنگ کرده است

دبیر نشست «پژوهش در معنای دیگری» گفت: یکی از این بنیادهایی که باعث می‌شود نظام آموزش و پرورش قابلیتی برای آموزش پژوهشگر و محقق نداشته باشد این است که در عمل، گویی هدف، قبولی در کنکور و رساندن دانش آموز به دانشگاه به هر نحو ممکن است.

به گزارش روابط عمومی پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، نشست «پژوهش در معنای دیگری»، توسط گروه فیک (فلسفه برای کودکان) پژوهشکده اخلاق و تربیت پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، با سخنرانی دکتر سعید ناچی در خصوص تعارض بنیادین نظام آموزش و پرورش فعلی با پرورش روحیه تحقیق و راه‌حل‌یابی‌گزین، سخنرانی دکتر نورالدین محمودی درباره از رنج تا گنج؛ آموزش پژوهش در مدارس و سخنرانی دکتر روح‌الله کریمی با موضوع چرا آموزش عالی در پرورش پژوهشگر عقیم است؟ برگزار شد.

دکتر سعید ناچی در ابتدای این نشست سخنان خود را با عنوان «تعارض بنیادین نظام آموزش و پرورش فعلی با پرورش روحیه تحقیق و راه‌حل‌یابی‌گزین» آغاز کرد و گفت: نظام آموزش و پرورش هیچ قابلیتی برای آموزش پژوهشگر و محقق ندارد. این فقدان قابلیت‌ها بیشتر به بنیادهای نظری و عملی آن مربوط است. یکی از این بنیادها عبارت است از اهداف آموزش و پرورش که اگرچه به‌صورت شعاری معطوف به مقوله‌های ارزشمندی است، اما در عمل هدف آن قبولی از کنکور و رساندن دانش آموز به دانشگاه به هر نحو ممکن است. همچنین دیدگاه‌ها و نظریات کلان مربوط به معرفت و آموزش پژوهش در دوران مدرسه نه موفقند و نه آن را ممکن می‌دانند. چون بنابه تعریف و تعیین توانایی‌های شناختی کودکان و نوجوانان به‌واسطه نظریات کلان، قابلیت تحقیق و کشف و در آنها به رسمیت شناخته نمی‌شود.

کعبه، سایت جمعیت هلال احمر

■ سه‌شنبه ۲۱ دی ۱۴۰۰
 ■ سال بیست و هفتم
 ■ شماره ۷۸۲۱

۲۵

اجتماعی

تجمع اعتراضی راننده‌های اتوبوس‌رانی خصوصی

گروه اجتماعی/ حدود ۵۰۰ راننده اتوبوس بخش خصوصی تهران دیروز دست به تحصن زدند. این پنجمین تحصن صنفی رانندگانی بود که در این دو سال صدایشان را به فرمانداری، شهرداری و قوه قضائیه رسانده بودند؛ اما چون وعده‌های پیش از این به نتیجه نرسیده بود، بیستم دی ماه امسال، «پاستور» را به‌عنوان آخرین محل تجمع صنفی خود برگزیدند.

رانندگانی که شعار سیاسی نمی‌دادند، نوشته روی پلاکاردهایشان کاملاً صنفی بود و البته درخواستشان رسیدگی به وضعیت شرکت خصوصی اتوبوسرانی بود

که ظاهراً در این مدت به وعده‌هایی که داده عمل نکرده است.

رانندگانی که دیروز در نزدیکی پاستور، کاملاً سالم‌آمیز تجمع کرده بودند خواستار حل مشکلاتی شدند که در نبود نظارت بر بخش اتوبوسرانی شرکت‌های خصوصی اتفاق می‌افتد. آنها در گفت‌وگو با خبرنگار «ایران»، از بیکار شدن اجباری طی این دو سال به خاطر اسقاط اتوبوس‌ها و واگذاری اتوبوس‌های جدید به شرکت واحد اتوبوسرانی گلایه داشتند.

آقای فراهانی، راننده اتوبوس یکی از این شرکت‌های خصوصی می‌گوید: در ابتدا قرار بود ۸۲٫۵ درصد هزینه اتوبوس را وزارت کشور پرداخت و ۱۷ و نیم درصد را شرکت خصوصی! اما ما این سهم را پرداختیم. درحالی‌که فقط ۴ دوتگ اتوبوس به نام ما شد و آن دو دوتگی که حالا باید رسماً به نام ما باشد، به نام شرکت خصوصی اتوبوسرانی است. جالب اینکه آنها وعده داده بودند بعد از ۷ در و نه‌ماهت ۱۰ سال ۶ دوتنگ به نام ما می‌شود. اما تا الان زیر حرفشان زده‌اند و یارانه کارت بلیت هم که دولت می‌پردازد به جیب آنها می‌رود.

ما روزانه حدود ۵۰۰ مسافر سوار می‌کنیم که ۱۵۰۰ تومان آن که می‌شود روزی یک میلیون و ۵۰۰ هزار تومان معلوم نیست به کجا می‌رود؟ الان از حدود ۶ هزار اتوبوس بخش خصوصی فقط ۲ هزار دستگاه کار می‌کند و تعداد زیادی در صف اسقاط است. راننده دیگری می‌گوید: اتوبوس من حدود ۴۵۰ روز است که خوابیده و من به اجبار با اسنپ کار می‌کنم.

اتوبوس من در سامانه جنت آباد است. اما در سامانه‌های دیگر مثل ۱۷ شهپور، شهری، افسریه و تهرانپارس هم تعداد زیادی اتوبوس دستفروشی و پیک موتوری رفته‌اند. درحالی‌که ما روزانه ۱۷ ساعت نزدیک به ۳ شیفت برخلاف رانندگان اتوبوس شرکت واحد روی اتوبوس کار می‌کردیم. اسقاط شاید ۱۰ میلیون تومان هم به ازای اتوبوس به ما ندهد اما هزینه خرید یک اتوبوس کمتر از ۴ و نیم میلیارد تومان نیست.

ما ترجیح می‌دهیم که اتوبوس‌هایمان زیر آفتاب بیوسد اما سراغ‌شان نرویم. تا الان ۵۲ شکایت کرده‌ایم که کارشناس رسمی دادگستری هم به نفع ما رأی داده اما هیچ اتفاقی نیفتاده است. دیروز هم مدیرعامل شرکت واحد اتوبوسرانی در تجمع ما حضور یافت و وعده‌هایی داد که امیدواریم به نتیجه برسد.

ارسال

بعضی از مناطق شعبه هلال احمر وجود ندارد، در حال حاضر در اطراف تهران ۴ سوله انبار امدادی و نشست و برخاست بالگرد پیش‌بینی شده، اقلامی هم دیو داریم، ولی نیاز است که همه این موارد تقویت شوند، در صورت وقوع حادثه در شهری بزرگ مانند تهران، باید بیش از اینها به فکر تجهیز و تقویت سوله‌های امداد و نجات بود.

ولی پور در زمینه اقلامی که دیو می‌شوند و ممکن است تاریخ مصرفشان بگذرد، توضیح می‌دهد: طبق سیستم موجود و بر اساس تجارب کسب شده از سال‌های گذشته، میزان اقلامی که دیو می‌شوند، تقریباً همان اندازه‌ای هستند که مصرف می‌شوند، اما مازاد اقلامی که باقی می‌ماند، هنگامی که ۶ ماه به پایان تاریخ مصرف آنها مانده باشد، در برنامه‌های حمایتی جمعیت در قالب کمک‌های معیشتی به آسیب‌دیدگان و قشرهای ضعیف جامعه، مصرف می‌شود.

او در زمینه همکاری‌های جمعیت هلال احمر درخصوص ذخایر سوله‌های امدادی با سایر نهادهای بیان می‌دارد: سازمان مدیریت بحران، مسئولیت هماهنگی دستگاه‌های اجرایی را برعهده دارد، بخشی از سوله‌ها و تجهیزات هم در اختیار جمعیت هلال احمر در سراسر کشور و در تهران هم مراکز پشتیبانی زیر نظر شهرداری تهران است، از سویی شهرداری تهران، جانشین رئیس ستاد بحران کشور بوده و انبارها زیر نظر شهرداری تهران اداره می‌شود. اوایل امسال هم ضمن توافقی که صورت گرفت، برخی از سوله‌ها برای تجهیز شدن در اختیار ما قرار گرفته است تا درخصوص سوله‌های امداد و نجات در صورت وقوع بحران، مشکلات و کاستی‌ها به حداقل ممکن تقویت شود، این در حالی است که در

کشور تجهیز خواهند شد، اما با توجه به مشکلات اقتصادی کشور، به احتمال زیاد، این مقوله زمانبر خواهد بود. برای رفع نیازهای فوری و تکمیل بخشی از ذخایر امدادی، رقمی معادل ۱۸۰۰ میلیارد تومان مورد نیاز است، در حال حاضر در حد نسبی آمادگی وجود دارد، اما نه در پایتخت و نه در کل کشور شرایط مطلوب نیست، پایتخت با توجه به گستردگی و تراکم جمعیتی، هم در بحث ذخایر امدادی و هم پایگاه‌ها و بحث لجستیک با کل کشور برابری می‌کند و باید بیش از استان‌های دیگر مورد توجه قرار گیرد.

به گفته رئیس سازمان امداد و نجات جمعیت هلال احمر، در شهر تهران با وجود ۲۲ منطقه باید جای کل کشور تا حد قابل قبولی تجهیز شوند، توضیح می‌دهد: هر زمان که لجستیک به صورت بلقوه و متمرکز تقویت شود، این در حالی است که در

تصویر: انجمن

بها تجارب آموزشی منجر به یادگیری می‌دهد و نیز با آموزش مربیان والدین و انتقال روش‌های جدید و مبتنی بر تحقیق و کشف و اشتراک به آنها، به این مشکل فائق می‌آید. این برنامه اساساً تعریف آموزش و پرورش را مبتنی بر تحقیق و کشف واکو در پی می‌گیرد. بدین ترتیب آموزش و پرورش محلی است که کودکان و نوجوانان به همراه مربیان خود به‌تحقیق می‌پردازند. همچنین این برنامه هدف خود را تقویت قدرت قضاوت، قدرت تمیز و استدلال و تقویت قدرت پردازشگری دانش‌آموزان قرار می‌دهد.

در ادامه نشست دکتر نورالدین محمودی، استادیار پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی سخنانش را با عنوان «از رنج تا گنج؛ آموزش پژوهش در مدارس» آغاز کرد و گفت: پژوهش محوری به مدارس باعث می‌شود که رنوس برنامه درسی را به‌صورتی طراحی کنیم که دانش‌آموزان ارتباط مستقیم با پدیده‌ها و اشیا داشته باشند. در رویکرد پژوهش‌محور، ارزشیابی پژوهش‌محور به‌کار می‌رود. در ماهیت پژوهش، حقیقت‌یابی و برخورد با جهات خراج نهفته است. برخورد دانش‌آموزان

خبرنگاران رسمی داخلی، راوی اصلی وقایع

محمدحسن روزی‌طلب

مدیرعامل مؤسسه فرهنگی‌هنرمطوعاتی ایران

خبرنگاران رسانه‌های رسمی در کشور همواره در تمام صحنه‌ها حضور فعال داشته‌اند تا حرف مسئولان را به گوش مردم برسانند، حرف مردم را به مسئولان برسانند، به عنوان یک ناظر-کارشناس کمبودها را گوشزد کنند، ناکارآمدی‌ها را بگویند و موفقیت‌ها را منعکس کنند.

این روزها رسانه‌های معاند-خصوصاً فارسی‌زبان- هر روز در حال سسم‌براکتی علیه کشور عزیزمان هستند و از خستگی‌های ناشی از وضعیت اقتصادی و تحریم‌های ظالمانه علیه کشورمان سوءاستفاده می‌کنند و سعی دارند تصویری مخدوش و دور از واقعیت از شرایط ترسیم کنند.

آنها سعی دارند در نهایت در اذهان عمومی مردم جهان به مقصد خود که قطعاً ضامن منافع ملی کشور نیست، برسند و در این وانفسا ارج نهدان به تلاش خبرنگاران رسمی کشور که در تمام حادثه‌ها از سیل و زلزله حضور دارند تا روایتگر مردم باشند، عزیزانی که در گوشه گوشه کشور در تماس مستقیم با مردم و مسئولان هستند تا حلقه واسطی میان آنها باشند، کمترین کاری است که می‌توان کرد چرا که خبرنگاران متعده به منافع ملی کشور و رسانه‌های رسمی مدافع کشور هستند که می‌توانند با روایتی تحریف نشده و صادقانه نیت دشمنان را خنثی کنند.

روز گذشته در تحصنی که مقابل نهاد ریاست جمهوری شکل گرفته بود و راننده‌های اتوبوسرانی بخش خصوصی برای بیان مطالبات خود حاضر بودند، مانند هر رویداد دیگری روزنامه ایران نیز خبرنگارگروه مربوطه را برای دریافت گزارشی از این مطالبات و چرایی این تجمع روانه کرد که متأسفانه برخورد ناخوشایندی از سوی پلیس امنیت مستقر در آن فضا با ایشان صورت گرفت. باید پذیرفت که شنیدن نام پلیس امنیت باید در ذهن تداعی امنیت و آرامش خصوصاً برای افرادی که حسب وظیفه خود در محلی حاضر هستند و خصوصاً برای خبرنگاران ایجاد کند، نه آنکه این حضور سبب ایجاد تنش و استرس مضاعف برای خبرنگارانی شود که حرف‌شان به قدر کافی پراسترس است.

برخورد کردن با خبرنگار رسانه رسمی کشور در حالی که کارت خبرنگاری و مدرک هویتی همرا دارد به گونه‌ای که گویی عامل نفوذی دشمن است، چه پیامدی خواهد داشت؟ عدم رعایت شأنیت خبرنگارگو و به یک چشم دیدن این خبرنگاری که برای حفظ نظام و منافع ملی به میدان آمده و کسانی که دشمنانه با جعل واقعیت سعی در تشویش اذهان مردم دارند، چه سودی خواهد داشت؟

اگر خبرنگاران رسمی نتوانند در فضاهای عمومی اعتراضی حضور داشته باشند چه کسانی روایتگران این رویدادها خواهند بود؟ جز این است که فیلم و عکس‌های تکه تکه شهروندان صرفاً محل ارجاع رسانه‌های بیگانه خواهد بود؟ آیا بهتر نیست اجازه دسیم روایتگران دست اول رویداد‌های اعتراضی، رسانه‌های رسمی کشور باشند؟ حتی وقتی مردم حاضر در این اعتراض‌ها ببینند خبرنگاری از یک رسانه رسمی کشور پای سخنان آنها ننشسته چه بسا هیچ‌گاه جلوی دوربین یا پیام رسانه بیگانه نروند!

امید است برخی رویه‌های امنیتی در مورد خبرنگاران کشور اصلاح شود.

یادداشت